

Jak probudit většinovou společnost?

svobodny-svet.cz/jak-probudit-vetsinovou-spolecnost

10. listopadu 2022

Jak by bylo možné získat na svou stranu většinovou veřejnost?

Podle mě základní otázky, které je potřeba řešit.

Skoro polovina lidí v tomto státě stále věří, že vláda polistopadových stran je lepší variantou, než to, co nabízí dnešní opozice. A to je k zamyšlení. Pro opozici.

Mluvíme nejen o parlamentní opozici, v podobě ANO Andreje Babiše, či SPD Tomia Okamury.

Opozicí míním i třetí opoziční proud, proud alternativních a vlasteneckých stran, který se z mého pohledu, po třetí úspěšné demonstraci politicky etabloval.

Tři demonstrace, na které přijdou desetitisíce lidí je signál, který nelze přehlédnout.

Je to jasný signál, že s vládní politikou není něco v pořádku. V mnoha ohledech.

A zároveň, že se zde může politicky etablovat třetí síla, pomyslný jazýček na vahách v příštích volbách. Je k tomu sice ještě daleko. Ale je třeba uvažovat několik kroků dopředu.

Je zcela nepodstatné, že veškerou opozici, jak parlamentní, tak i neparlamentní, alternativní a vlasteneckou, vládní garnitura a jí spřízněná média nálepkují jako proruskou, antisystémovou, populistickou, jejímž cílem je rozbít společenský systém. Je to momentální folklór, kterému se nevyhnuly ani země s daleko delší demokratickou tradicí. Připomeňme Trumpa a jeho americkou Russiangate.

Patří to ke způsobu, jakým dnes vlády pracují. Jakým se prosazují k moci. Jakým si moc udržují. Nálepkováním. Nátlakovými akcemi. Provokacemi. Lhaním. Česká republika a Fialova vláda v tomhle ohledu ničím nevybočuje.

Vadí mi spíše, že mainstream označuje za dezoláty, pomatence, lůzu a proruské zbloudilce i obyčejné lidi. To mi vadí. Kdo měl možnost sledovat demonstrace, vcelku snadno pochopil, o co jde lidem pod pódiem. Tito lidé dali většinově a jasně nesouhlas s Fialovou vládou. Dali najevo obavy o další vývoj státu a vyjádřili obavy, oprávněné, o vlastní budoucnost. Nechtějí válku. To je vše.

Nazývat lidi pod pódiem dezoláty, proruskou kolonou a lůzou je obrovský omyl. A křivda. To především. Na poslední demonstraci zaznělo od lidí hlasité NE. Nejsme proruská kolona. Jsme Češi a chceme, aby se vláda starala o Českou republiku.

O lidech na pódiu, kteří vadí režimu

Pro vládu i média představují lidé, kteří vystoupili na pódiích problém. Ale nejen pro ni. Je třeba si umět připustit, že když vedle sebe postavíte zástupce všech stran mimoparlamentní opozice, prostě v tomto guláši všemožných alternativ vedle sebe stojí zástupci hnutí, jejichž příznivci jsou v navzájem antagonistických vztazích. Média se strefují do Jiřího Rajchla, Zuzany Majerové, Josefa Skály

nebo Katky Konečné. Jiným se zajídá Jiří Paroubek. Já s tím problémem nemám. Dokonce si myslím, že ta myšlenka je správná. Prostor měli dostat všichni.

Ale pro vládu, média i část veřejnosti je pak snadné označit demonstrace za směs politiků, kteří neuspěli ve volbách a tak se snaží dohnat volební prohru na náměstích. Případně na ně nalepit nálepku proruských stran.

Smyslem demonstrací bylo něco jiného. Nejen představit politiky alternativní a vlastenecké scény, ale i lidi, odborníky, kteří říkají že existují i rozumná řešení dnešních problémů. To je velký úspěch protivládních demonstrací.

Protože se snaží říct: Hledáme a máme řešení.

Jako příklad může posloužit skupina odborníků, kteří v následných článcích mluvili, podle mě fundovaně o problémech s řešením energetické krize. Lidé jako energetický expert *Vladimír Štěpán*, či *Ivan Noveský* ukazují, že existuje funkční, nikoliv politické řešení potíží s energiemi. Které by přineslo prospěch celé české populaci.

Bývalý prezident agrární komory *Zdeněk Jandejsek*, který apeloval na řešení problémů českého zemědělství, mluví věcně o obnově soběstačnosti státu.

Petr Bohuš, bývalý moderátor ČT, věcně a klidně pojmenoval stav a problémy mediální scény.

Demonstrace veřejnosti představily lidi jako *Ing. Radka Novotného*, makroekonoma a vodárenského konzultanta, který se přes dvacet let snaží napravit špatná rozhodnutí předchozích vlád. Jeho projekt *Pravda o vodě* přinesl, ve spolupráci s institucemi a Senátem ovoce v podobě vrácení vodního hospodářství pod správu měst a osvobození od zahraničních vodárenských koncernů. Je to několik příkladů, o nichž se nemluví a mělo by.

Tohle je dobrá cesta.

Druhým mottem demonstrací se stal konsensus. Demonstrace ukázaly, že existuje průsečík, na kterém se shodne většina těchto stran. Nejen odpor k aktuální Fialově vládě. Ukázalo se, že vlastně existuje regulární konzervativní proud politiky, který navzdory vzájemným programovým rozporům má *společnou rovinu pronárodní konzervativní politiky, zaměřené na rozvoj vlastního státu.*

Odvádění pozornosti

To, že jak Fialova vláda, tak spřízněná korporátní i veřejnoprávní média ukazují z demonstrací jen nejvyhraněnější projevy, prostě patří k věci. Jak ze strany organizátorů, kteří pravidelně opepří svůj projev, tak ze strany médií, kteří splní povinnost o demonstraci referovat. Média ale o události referují manipulativním slovníkem. Považuji to za chybu.

Média i vládní politici se snaží odradit veřejnost od myšlenek, které se alternativní i vlastenecká scéna pokouší umístit do veřejného prostoru. Namísto, aby proběhl vcelku věcný a fundovaný dialog, který by jak vládě, tak i opozici umožnil posunout problematické body fungování státu k vyřešení.

Na reflexi témat, kterými se zabývá politická část demonstrací, by stačil běžný, věcný dialog.

Jeden, dva běžné pořady ČT, kde by tito lidé měli možnost vyjádřit své myšlenky i postoje. Demokracii by to neublížilo a veřejnoprávní televizi naopak notně prospělo.

Na věcnou analýzu témat, která definovali odborníci, účastníci se demonstrací, by bylo vhodné poskytnout větší prostor, s cílem posoudit, nakolik jsou navrhovaná řešení reálná, přínosná a proveditelná. Část odborníků se už ve vysílání objevila. Ale, opět, návrhy a koncepce nevedly k žádné změně vládní politiky.

To, že namísto dialogu funguje model nálepkování, ne nepodobný komunistické praxi je symbolem doby, médií a především této vlády. Za komunistů byli kritici „zaprodanci Západu“. Dnes jsou pro změnu „zaprodanci Ruska“. Změnil se jen vektor, nikoliv metoda. Výsledkem je pak pouze to, že společnost se o alternativních a funkčních řešeních nedozví.

Navíc tak vzniká kolem jednotlivých aktérů jakási zbytečná aureola protestních guru, což je, vzhledem ke skutečnému stavu věci spíše legrační.

Vrábel pak vyhlašuje „pochod na ČT“. Který, bohužel, nejspíše i zorganizuje.

Vládní demokraté? Bohužel, nikoliv

Nepřipustit dialog je jednou z možností, jak vládnout zemi. Je to ale ta nejhorší cesta.

Tato vláda má veškeré nástroje. Moc, úřady, podporu médií, spřízněné neziskovky a aktivisty a především, má za sebou třicet let působení ve veřejném prostoru. Díky kterému jednoznačně dominuje v myslích poloviny lidí v tomto státě, coby nositel demokratických hodnot.

Myslím si, že to dnes už není pravda.

Třicet let vidáme prakticky tytéž lidi, kteří si osobují právo být nositeli demokratických idejí a pořádků.

Ale. Bohužel. Fialova vláda za několik měsíců své činnosti naprosto flagrantně ukázala, že má jen velmi málo společného s demokracií. Vysvětleme si to na konkrétních příkladech.

Omezení svobody projevu

Prožili jsme zde jasné pokusy o omezování svobody slova. Vypínání alternativních serverů byl počátek procesu, na jehož konci je masívní kontrola provozu médií a kontrola nad veřejně vyjadřovanými názory. Tato vláda se postupnými kroky snaží omezit svobodu slova,

svobodu vyjadřování a pomocí ostrakizace, trestů a dehonestace omezit pro ni nepohodlné názory. Zatím si toho všímá jen menšina. A to je problém.

Problém je, že omezení svobody projevu pocítí nejprve ti pregnantnější. Ale až teprve, kdy je zasažena celá společnost, se začnou lidé vzpírat. To je už obvykle pozdě. Moc a režim má v té době již po ruce rozsudky a především viditelné projevy ostrakizace, které jí dříve jednoduše bez povšimnutí veřejnosti prošly. To se právě nyní děje. Moc získává precedenty, kterými si může vynutit poslušnost a kontrolu. A nakonec, může prakticky kohokoliv označit za „nepřítele zřízení“. Vás samotné.

Tato komunistická, dříve nacistická a ještě dříve metoda rakouského mocnářství, kdy režimy zavíraly ústa oponentům prostřednictvím institucionálních omezení nebo vazby se dnes vrací v podobě návrhů ministra vnitra Rakušana. Je s podivem, že ve vládě sedí lidé jako Alexandr Vondra a nepostaví se tomu na odpor. Někdejší disident, kterého, pokud si dobře pamatuji z archivních záznamů, zatýkali za podobný odpor estébáci. Odpor a kritika protikomunistickému režimu byl trestný. Režim si už pokaždé našel odpovídající zdůvodnění. Tehdy to byl mladý vlasatý kluk, který se při zatýkání estébákům smál. Dnes se Rakušanovi a zároveň i Vondrovi smějeme my. Jaký paradox.

První odsouzení v politických procesech

Většina lidí si ani nevšimla, že zde máme první odsouzené za verbální projev. Za názory, se kterými nemusím souhlasit. A nesouhlasím. Ale rozhodně nepovažuji trest odnětí svobody za verbální projev za věc, kterou bych podpořil. Naopak, považuji ji pouze za vizitku tohoto režimu.

Je nutné jasně říct, že to nebyla vláda Andreje Babiše, nebyli to komunisté, nebyl to Miloš Zeman, kterými se zde strašilo po roce 2013 a roce 2017. Ten, kdo ničí v této zemi svobodu slova, kdo zavádí

politickou ostrakizaci jsou nominální polistopadoví „demokraté“. Kteří zneužili svých propůjčených úřadů k potlačení svobody slova.

Máme zde již první odsouzené a tedy politické vězně. Je to fakt. Na demonstracích zazněly jejich jména. Tomáš Čermák a Patrik Tušl. Funguje to tak, že moc si vybere za cíl jednotlivce, kteří projeví nejradikálnější postoje a ty odsoudí. Vytvoří tak precedens, kterým se pokouší zastrašit společnost. Pak může parciálně, podle potřeby vybírat ze spektra názorů a osobností ty, kteří pro ni představují ohrožení. A na ty poté zaútočit.

V dalším sledu může tento postup aplikovat libovolně. Na kohokoliv. To si většina lidí jednoduše neuvědomuje. Takhle ale přece fungovaly poměry za minulého režimu.

Politické procesy s představiteli vládní opozice

Probíhá zároveň politický proces, jehož terčem a cílem je předseda největší opoziční politické strany. A bývalý premiér. Je to praxe jako někde v jihoamerické juntě, nebo například na Ukrajině. Nehleďte v tom nic jiného. Babišův proces je pouze účelový politický spektakl, který úzce souvisí s volbami a s volbou prezidenta, kde právě tento politik má výraznou šanci stát se prezidentem. Mluvíme-li o Andreji Babišovi. Proces, přepokládám, bude vrcholit v době prezidentské volby.

Vyhazování z práce

Zažíváme věci, které známe z dob komunismu. Vyhazování z práce za názor. Jde, opět, o jednoznačné pokusy zahnat normální občany do pozice, kdy raději odvrátí svou pozornost, svůj protestní hlas, ve snaze se vyhnout problémům v práci, ve společnosti, ve snaze se vyhnout komplikacím. Je to karta, podvědomá, na kterou tahle vláda vsadila a dlužno říct, že s úspěchem. Mluví s lidmi v médiích, s lidmi ve vedení firem, s lidmi, kteří mají na starost obchod a tito mi už nyní říkají, nechceme mít problémy. To je ale špatně. Podvědomě sklouzáváme zpět ke komunistické éře a tomu je třeba se rázně

postavit na odpor.

Existují zde jasné a naprosto evidentní pokusy o vyhazování z práce za projevový názor. Buď korektně projevový, fundovaný a poctivě formulovaný. Jako příklad uvádím dění kolem profesora *Druláka*, jednoho z nejschopnějších a nejbystřejších českých analytiků, uznávaného experta v oblasti mezinárodní politiky a diplomata. To je nepřijatelné.

Provokace a institucionální agrese

A nakonec. Jsme svědky tvrdých provokací, jejichž smyslem je vytvořit ve společnosti atmosféru celospolečenské psychózy, která je potřebná pro podporu války. Je potřebná pro to, aby společnost schvalovala nekontrolovatelné válečné výdaje a především, aby tyto provokace nasměrovaly část veřejnosti k agresivním postojům. Typický projev je umístění instalace na budovu ministerstva vnitra, kde mezi vlajkami visela podobizna mrtvého Putina v resyku.

Smyslem těchto akcí je institucionální agrese.

Nabídnu historickou analogii. Institucionální agrese je 12 krokový mechanismus postupných kroků, jehož smyslem je přesvědčit veřejnost prostřednictvím cílených projevů státem podporované agrese o akceptaci násilí vůči určitým národům či rase.

Metoda, zdokonalená nacisty před druhou světovou válkou, se používala při prosazování ostrakizace Židů. Nacisté používali různé dehumanizující metody, jako označování Židů hvězdou, sestěhovávání a transporty do lágrů, kde ponechali Židy o nuzné potravě. Lidská podstata nutí k zachování života. V době, kdy se vyhladovělí Židé uvnitř nacistických lágrů uchýlili např. k rvačkám o jídlo, nacisté je u toho natáčeli a výsledky pak široce prezentovali v médiích. Smyslem té věci bylo utvrdit tehdejší německou veřejnost, že násilí na Židech, jejich představitelích, ostrakizace Židů je vlastně v pořádku. Protože Židé, prezentovaní nacisty byli zubožení, špinaví, vyhublí a pojídali polévku ze země.

Dnešní snaha vlády a především Rakušana prezentovat složitý konflikt na Ukrajině, který má dlouhodobé příčiny, je prezentován prostřednictvím vyhraněné černobílé optiky. Smyslem je zhustit konflikt do sdělných, plakátových hesel černobílého vidění a tímto způsobem ovlivňovat veřejnost v názoru. Směřovat jejich agresí. Umlčet všechny, kdo znají souvislosti a snaží se je pojmenovat. Věcně. Slušně. Poctivě.

Je to velmi účinná metoda, o jejichž výsledcích se můžete denně přesvědčit v diskuzích. Jednoduchá úderná hesla a symboly, vyvolávají nenávist a směřují k agresí. Pokud to dělá občan, aktivista, komentátor, nebo dejme tomu humorista, parodující Putina, pak je to otázkou míry a projeveného názoru. Pokud podobné věci dělá ministr vnitra a použije k tomu budovu ministerstva, jde o institucionální agresí.

Tato politika vede pouze k radikalizaci postojů veřejnosti. K nenávisti. A vede jednoznačně k podpoře války.

Nacisté zneužívali pro své záměry instituce. Byla to jejich pracovní metoda.

Právě nacistická ministerstva a instituce byla zdrojem podobné propagandy a její důsledky byly naprosto ničivé pro formální kulturu tehdejší německé společnosti.

Dnes, když se dívám na různá Rakušanova extempore (připomínám, není to poprvé, před několika týdny poskakoval na střeše ministerstva a vyhrožoval politickému oponentu v záležitosti jeho soudního procesu, ministr vnitra..), musím proti jeho postupům protestovat.

Na jedné straně tento člověk horuje pro omezování názorů, na straně druhé je sám autorem extrémních postojů a výroků. Pro jejíž vyjádření zneužije svěřenou instituci.

Dozor nad státními zaměstnanci

Aby toho nebylo dosti, pokouší se Rakušan zavést institucionální dozor nad lidmi a názory lidí ve státní správě. Vytvořil jakýsi tým, KRIT, který má za úkol „eliminovat nebezpečí, která vyplývají z radikalizace státní a veřejné sféry“. Přeloženo. Zamezit odporu lidí ve státní správě, kteří vznášejí dotazy a polemizují se způsobem, jakým tato vláda vede svěřené resorty.

To je demokracie?

Na Ukrajině probíhá ruská vojenská operace, válka mezi dvěma slovanskými národy, což je otřesná a hrozivá skutečnost. Cílem našich vládních představitelů by mělo být okamžité ukončení tohoto konfliktu a maximální snaha o zprostředkování dialogu a zastavení bojů. Obě tyto země jsou našimi významnými obchodními partnery. S oběma zeměmi nás pojí vzájemná a komplikovaná historie. Konflikt je tragédie, jejíž kořeny hledáme v Majdanu a barevných revolucích na Ukrajině. Kde podobné nenávistné kampaně a protiruské projevy začaly obracet ukrajinskou společnost proti Rusku. Jako viníku všech tehdejších strastí Ukrajiny. Ve skutečnosti ale jen odváděly pozornost od neúspěšné transformace Ukrajiny po rozpadu SNS a hrozivému průběhu tehdejších ukrajinských vlád.

Je normální a namístě, aby všechny souvislosti, které vedly k ukrajinské krizi byly pouze věcně hodnoceny. Majdanizace tehdejší ukrajinské společnosti, radikalizace společnosti, prováděná ukrajinskými úřady a vládními představiteli vedla k násilí a teroru. Tohle tady nechceme.

To, co lidé chtějí, jasně zaznělo i na demonstracích.

Lidé chtějí mír. Ne válku. Ne podporu války.

Všechny nebezpečné jevy, iniciované Fialovou vládou by měly nadzdvihnout většinovou společnost.

Ale nestalo se tak. Proč?

Proč o alternativu i vlastence často nestojí střední a vyšší třídy?

Vraťme se k původní otázce.

Kvůli rozsahu článku dnes pominu příšerné efekty a dopady v hospodářské a ekonomické politice vlády. Soustředím se na otázku demokratického charakteru jejího vládnutí. Proč vlastně polovina lidí v tomto státě stále ještě věří, že polistopadové strany představují lepší a demokratickou alternativu? Odpověď je velmi nepříjemná.

Důvodem je, že opozice stále ještě nenašla recept, jak správně komunikovat svá témata a postoje. Jak nabídnout přijatelnou podobu svého účinkování. Natož případného vládnutí. Faktem je, že je často nepřijatelná pro lidi středních a vyšších tříd.

Dlouhodobě, systematicky pěstovaný odpor vůči „dezolátům“, „hnědé a rudé lůze“, „proruským švábům“ a podobně, stejně jako politickým stranám, které se snaží tyto lidi zastupovat, rozděluje společnost. Má smysl upoutat střední třídy v ostražitém postoji vůči oponentním názorům.

V praxi to funguje tak, že můžete mít 2,8 milionu příznivců, které získal Miloš Zeman ve posledních prezidentských volbách, nebo 1,5 milionu hlasů, které získalo ANO, ale bez akceptace středních a vyšších tříd budete stále pouhou alternativou polistopadové moci.

Střední a vyšší třídy jsou rozhodující z hlediska koncentrace ekonomické moci. Jsou rozhodující silou, která svými nákupy, postoji, preferencemi ovlivňuje jak ekonomiku země, tak i postoje ostatních.

Často se u těchto lidí, přátel, kolegů, spolupracovníků setkávám s názorem, že případná vláda opozice pro ně představuje riziko. **Bojí se, že s jejich nástupem jednoduše přijdou o své pracně nabyté majetky, podniky, firmy i pozice.** Že opozice, především mimoparlamentní, neutříděná a rozháraná, ve skutečnosti představuje proud lidí, kteří se politice začnou učit teprve po nástupu

do funkcí. A nasekají větší množství chyb, než stávající polistopadové strany. Pro řadu lidí existuje i jednoduchá spojnice, že se vrátí komunismus, nebo totalita.

Z toho dnešní vláda těží. Ne, že by ji střední třída přímo podporovala. Spíše ji toleruje. Ale obává se opozice více, než samotného polistopadového kartelu. Zase. Není divu. Političtí oponenti polistopadové moci, kartelu, jsou systematicky líčeni jako zlo, ohrožující jistoty středních a vyšších tříd. Denně, prakticky nepřetržitě.

Lidem, stojícím ve vlasteneckých stranách, v alternativě, nebo parlamentní opozici jde o něco jiného. Jde jim o postavení země. O spravedlivý ekonomický systém. O zlepšení vlastního postavení. O fungující stát a instituce. O omezení korupce. O prosperitu. Témat, které je potřeba osvětlit, je obrovské množství. Vyberu ta hlavní. Ikonická.

Příklad NATO a vystoupení z EU

Například, postoj k NATO a Evropské unii. Pro střední a vyšší střední třídy platí skorem jednoduchá rovnice a obava. Pokud nebudeme v NATO a EU, staneme se součástí Ruska a východu. Toho se lidé obávají.

Myslím si, že ve skutečnosti jde spíše o to, aby naše politické zastoupení v Evropské unii i NATO dokázalo lépe hájit domácí zájmy. Aby ve vztahu k NATO i EU vláda a politická reprezentace byla schopna prosazovat a ozřejmovat český, respektive středoevropský pohled a zkušenost, která je diametrálně odlišná od plánů jak evropských úředníků, amerických neokonů, nebo amerických demokratů. Stávající polistopadové vlády toho nebyly jednoduše schopny.

Jsme v postavení malé země, která je, bohužel, spíše nevýznamnou, z hlediska mezinárodní politiky. Polistopadové politické reprezentace snaživě kopírují americká, německá i evropská stanoviska, namísto,

aby byly schopny reflektovat reálný stav vývoje státu.
My se ale stavíme na vlastní nohy. Je to přirozený vývoj.

Středoevropské země, které se staly součástí EU i NATO po roce 1989 prožily 30 let ve snaze napodobit západní systémy. Politické i ekonomické. Ale bohužel dosud nenašly odpovídající formu pro prosazování vlastního pohledu na svět, domácí i mezinárodní politiku, hájení svých potřeb a zájmů. Důvodem je, že jsme ve vleku představy, že naše role je být pouhým přítakávačem pro rozhodnutí, která vznikají jinde. A to není potřeba. Právě naše tisíciletá historie, naše zkušenost, česká, polská, slovenská, maďarská by měl být určující pro uspořádání poměrů v Evropě. Žijeme po staletí v sevření mezi Německem i Ruskem, s oběma těmito velkými státy máme velkou zkušenost. Větší, než staré státy EU, Britové či Amerika. Právě názor Čechů, Slováků, Maďarů, Poláků a dalších národů malých zemí by měl být pro Evropu i například pro vztahy s Ruskem určující. Protože zde, právě zde, existuje velká víra v toleranci. My jsme byli v historii nuceni vzdorovat cizím zájmům, přežívat okupace, vycházet s většími státy. Tato zkušenost je určující. Nenávidíme války. Okupanty. Moc těch velkých. A umíme jí čelit.

Naše zkušenosti nás učí vyhýbat se válkám, konfliktům, střetům, které ohrožují naši existenci. Naše národy žijí v míru. Nepotřebují vést války. Hledají cestu spíše pro obchod, diplomacii, rozvoj vztahů, kulturní a společenské výměny, klid a mír.

Tento proces je ale napadán. Právě polistopadovou mocí. Která je jednoduše ve vztahu k EU i NATO ve služebném postavení a není schopna pochopit a připustit, že máme právo prosazovat své vlastní zájmy, jasnou, transparentní, sebevědomou a věcnou pronárodní politiku.

Myslím si proto, že ortodoxní politický směr, které prosazuje část alternativy, i část vlastenecké scény, tedy odchod z NATO a odchod z EU je spíše reakcí na nemožnost prosadit tento mírný, tolerantní a přesto funkční model vztahů.

Myslím si, že právě třeba tato otázka, stejně jako otázky samotného pojetí české demokracie nakonec přímo podvazují schopnost vlasteneckých stran a alternativ uplatit se na scéně. Protože namísto dialogu, práce, vyjednávání a zastupování volí jednodušší cestu. Odchod. Vzдор. Hrozbu. A to je právě věci, o kterou podle mě střední a vyšší třídy jednoduše nestojí. Hledají rozumný kompromis.

Střední třídy určitě nestojí o extrémní postoj, který by vyvedl zemi z EU, nebo NATO, aniž by nabídl smysluplnou alternativu, jak pro ekonomiku, tak pro politický systém země. Tak i pro zajištění bezpečnosti státu.

Myslím, že by bylo vhodné přemýšlet v reálných kategoriích politického zápasu. Pokud tyto strany usilují o reálnou politickou moc důvěru většin, musí být schopny chápat obavy i těchto skupin. Nikoliv jen názory svých přívrženců a podporovatelů.

Dalších témat je pochopitelně obrovské množství. Daně. Česká a středoevropská verze kapitalismu jako ekonomického systému. Náš podíl a naše postavení v rámci globální obchodní výměny. Průmyslová výroba. Modernizace průmyslové a technologické základny země. Zdravotnictví. Školství. Armáda. Zemědělství. Infrastruktura. Kultura. Veřejnoprávní média.

Existuje řada rozdílných přístupů, které osvědčují a preferují střední a vyšší třídy.

Myslím, že o názorech těchto klíčových skupin by alternativa, vlastenecká scéna a především parlamentní opozice měla uvažovat. Znat detailně potřeby, obavy a preference lidí, kteří podporují polistopadové strany a hledat rozumná řešení, průsečík mezi možnostmi státu, potřebami lidí, napříč sociální stratifikací, tak aby dokázala přesvědčit nejen své příznivce, ale i střední a vyšší třídy. Že má smysl podporovat spíše alternativu, vlastence a parlamentní opozici, než trestuhodně fungující polistopadový kartel.

Program, postup strategie, v kostce

Víte. Těžko mohu radit. Sám mohu jen opravdu skromně podotknout, ze své vlastní zkušenosti, že cesta k etablování k reálné politické moci, zastoupení lidí v parlamentu, úřadech, institucích podle mě vede přes dvě věci. Jedním z nich je sdílená optika. Etika. Společný postoj. Víra v dobro. Dobré příklady. A především služba. Služba lidem.

Druhou je faktický, věcný postup. Program, strategie, komunikace. Myslím si, že nutné dohnat náskok polistopadových stran v kvalitě, s jakou se tyto strany etablovaly ve veřejném prostoru. Jsou integrální součástí západních struktur, často jim přímo slouží a především využívají již vybudované infrastruktury, kterou dokáží ovládat ve svůj prospěch. A těžit z nich.

Ať již v získávání prostředků na svou činnost. Podporou, finanční, znalostní, mediální, kterou získávají ze všech stran. Jejich politika je nekonfliktní ve vztahu k evropské moci nebo atlantickému paktu. Na oplátku získávají uznání, podporu a ukotvenost v těchto institucích a systémech. Je to jen zrcadlově obrácená poloha, jakou měli po 40 let před tím komunisté.

Centrála východního paktu v Moskvě poskytovala oporu komunistické moci. Komunisté měli naprostou kontrolu nad veškerým provozem státu, institucemi, soudy, armádou, policií, ekonomikou, médií i politickými orgány. Dnes máme centrálu v Bruselu a ve Washingtonu a reálně je moc, provoz státu, instituce, soudy, policie, armáda, média a politické orgány pod faktickým vlivem polistopadové moci. A odpovídá se spíše Bruselu a Washingtonu, než vlastním občanům. I přes vládu Andreje Babiše, nebo prezidentování Miloše Zemana je fakticky neustále u moci. Fakticky je totiž moc strukturovaná a provázaná ve vzájemných relacích mezi jednotlivými aktéry a samotné vítězství ve volbách, nebo jednostranné shození neschopné vládní garnitury nic neznamená.

Skutečnou změnou by totiž bylo, kdyby převážila přízeň veřejnosti a ta sama o sobě by změnila názor a začala, podobně jako v Maďarsku a do jisté míry v Polsku podporovat pronárodní proudy a opozici.

A zároveň byla schopna navázat na pozice polistopadového kartelu, převzít je a úspěšně v nich pracovat. Ve prospěch českých občanů.

Příklad z demonstrací

Vrátím se k samotné demonstraci. Nebo k průběhu všech těch tří. Jako k příkladu.

Demonstrace přirozeně podporuji. O tom není pochyb. Ale bohužel, průběh demonstrací poznamenala řada chaotických kroků, které podle mě vyvěrají právě z neukotvenosti protestů v politické praxi. V neznalosti.

Je to vidět na vyhlášeném cíli. Demonstrace požadovaly odstoupení vlády. Přijde mi, že v této věci měli organizátoři demonstrací od počátku slušně řečeno, poněkud nejasno. Vytvořili spontánní protest, s vědomím, že svého cíle, svržení vlády nemohou reálně dosáhnout.

Důvod je v tom, že by šlo o protiústavní krok. Máme regulérní volby, z nichž vítězně vzešla dnešní vláda. Co si o ní myslíme, je nepodstatné. Je to legitimní vláda a k moci se dostala legitimní cestou. Odvolat ji může pouze prezident, za přesně ústavou stanovených podmínek.

Očekávat od prezidenta, že poruší ústavu a odvolá vládu na základě petice z demonstrací je nesmyslný krok. Zeman v odpovědi J. Havlovi v Děčíně správně a smířlivě odpověděl. „Kdybych byl diktátor, tak bych to udělal. Ale jsem demokraticky zvolený prezident. Ani nevíte, jakou bych někdy měl chuť udělat to, co mi navrhuje. Ale porušil bych zákon. V právním státě se musí zákon dodržovat,“ reagujíc na Havlův dotaz.

Tohle je prostě problém. Pokud chcete vzdorovat účinně moci, musíte být schopni pochopit, jak vlastně stát, právo, instituce fungují. Provádět jednotlivé kroky v legitimním rámci. Mít je dopředu detailně promyšlené. A poté mít správnou strategii, jakým způsobem dosáhnout požadovaného výsledku.

Chaos, který provázal organizaci demonstrací, hádky mezi organizátory, o peníze, o značku, konflikty, které nakonec skončily interní debatou, kdo z aktérů je nastrčený agent BIS znechutily velkou řadu lidí. A především, měly potenciál poškodit kredit demonstrací. Ale i samotné vlastenecké, či alternativní scény. Je to velké nebezpečí, které nahrává protistraně. A především odrazuje lidi, kteří by za jiných okolností demonstrace podpořili veřejně.

Myslím, že Ivan David správně a dopředu odhadl, proč s Vrábelovými demonstracemi odmítl mít za SPD cokoliv společného.

Přesto tyhle demonstrace ukázaly, že existuje cesta. Kdy jednotliví politici jsou schopni stát vedle sebe, navzájem se respektovat, poskytnout prostor pro vyjádření stran, připravit si úderné projevy a vyjádřit názor demonstrujících. Za to patří panu Vrábelovi přirozeně poklona a dík. Ukázal, že to jde.

Jak dál

Alternativní, vlastenecká i parlamentní opozice může dosáhnout prosazení svých představ v budoucnu pouze způsobem, kdy nabídne odpovídající paritu v zastoupení v parlamentu na základě výsledků voleb. To je základní věc. Na volby a situaci po volbách se nelze připravovat tři měsíce před volbami. Musí jít o koncentrovaný proces kroků, kterým se strany pro dalších parlamentní volby připraví k reálnému převzetí moci.

Myslím si, že nazrál čas na to, aby opoziční strany a tím myslím všechny opoziční strany, parlamentní i mimoparlamentní, začaly vést společný dialog. Přesně totiž tohle udělala, pod hrozbou, že Andrej

Babiš a ANO převálcuje volby, včerejší opozice a dnešní vláda. Andrej Babiš sice vyhrál volby. Ale skončil v opozici. Jeho političtí konkurenti se dokázali spojit a ve své strašidelné sestavě získat politickou moc. Následky vidíme.

Opozice se musí naučit spolu jednat a vzájemně se podporovat. Jinou cestu nevidím.

Myslím si, že opoziční parlamentní strany, ANO a SPD by měly oslovit mimoparlamentní opozici. Vlastenecké a alternativní názorové proudy. Nabídnout jim spoluúčast a spolupráci na vzniku obrodného pronárodního programu a pokusit se sjednotit opozici. Myslím si také, že by SPD i ANO, jako zástupci opozice v parlamentu měly nabídnout vybraným, schopným zkušeným politikům, jak na republikové, tak na krajské či místní úrovni, kteří dosud pracují pro některou z dnešních vládních stran možnost připojit se k opozici. S možností využití jejich profesionálních zkušeností. Nevěřím totiž, že uvnitř dnešních vládních stran jsou lidé spokojeni s tím, co předvádí Fiala, Pekarová, Rakušan a další.

Myslím si také, že opozice bude muset vytvořit to, co jí chybí. Nástroje veřejné podpory. Funkční média, která říkají pravdu. Zastoupení v domácích i mezinárodních institucích. Tak, aby nepřiznaný monopol na výklad dění v České republice nedržel v rukou politický a mediální kartel dnešní vlády.

A je možné a vhodné jít ještě dál. Vytvářet spolky. Veřejné a dobročinné instituce, pomáhající členům stran opozice s jejich problémy, v podpoře pospolitosti, vzájemnosti, sdílení. Kultury. Sportu. Umění.

Je možné, že vláda padne dříve. Nebylo by divu. Ale stále platí, že opozice má mít připravený vlastní plán, jak získat legitimní cestou moc. A především, jaké kroky bude realizovat poté, co sestaví vládu.

Volby by měly být ve skutečnosti jen potvrzením souhlasu veřejnosti s připraveným, smysluplným a funkčním plánem, jak se má dál vyvíjet tento stát.

Nikoliv to, co se děje už od revoluce. Kdy každá nová vláda přichází k moci prakticky nepřipravena. My si zatím neumíme vládnout sami. Politické programy jsou snůškou marketingových frází. Vládní sliby se rozplynou do tří měsíců od převzetí vlády. O volebních preferencích nerozhodují promyšlené a funkční programy politických stran, s nimiž by souhlasily většiny, ale skandály, mediální eventy a všemožné politické útoky, které jsme převzali spolu se západní praxí. Vyhrávají mediální strategie, spin doktoři, lobbisté, média a masívní propaganda. Tohle nemá nic společného s budováním státu. Tohle je „západ“, na který směřujeme.

Myslím, že je čas to definitivně změnit. Protože jinak budeme hulákat na demonstracích do nekonečna.

| David Martinek, zdroj: [Facebook autora](#)

Poznámka:

Režisér David Martinek má v mnohém pravdu. Ale základním nedostatkem jeho úvahy je chybné hodnocení dnešní výchozí situace. Česká republika není ani samostatným ani suverénním státem. Jsme vysávanou kolonií a velmoc, která z toho těží nebude ochotná se své pozice dobrovolně vzdát. Dominantní pozici si zaoceánský Imperátor zajišťuje letitou důkladně propracovanou korupcí české politické elity, obsazováním míst v mocenských strukturách a administrativě svými lidmi. To pocítil i Andrej Babiš, kdy jako premiér musel jít “políbit prsten” do ústředí CIA za doprovodu vrchního čučkaře Koudelky.

Podobnou technologií výhod a korupce si zaoceánský Imperátor ovládl politickou scénu téměř v celé střední a západní Evropě včetně orgánů Evropské unie i orgánů NATO. To vše jsou spojitě nádoby globální moci. I technologicky a ekonomicky nejsilnější evropská

země – Německo – se beze slov podřizuje zaoceánskému Imperátorovi. Proto si nechá líbit odposlechy kaclěrky/kancléře, likvidaci plynovodních potrubí po nichž se německý průmysl propadne do hluboké krize a nebude s to obstát ve světové průmyslové soutěži atd. atd. Proto nás nemohou překvapit ani vládou podporované nákupy původně levné české elektřiny na Lipské burze, na které silně doplácíme, ale které zároveň kompenzují německý nedostatek levné energie. Nemohou nás ani překvapit nesmyslná opatření dnešní Fialovy vlády zemských škůdců jakými jsou např. předražené nákupy vojenské techniky, kterou pro obranu země vůbec nepotřebujeme. Zároveň je jen logickým důsledkem nadvlády zaoceánského Impéria uměle vytvářená protiruská hysterie, která nás má připravit nejen na zchudnutí české společnosti ale i na válku v zastoupení (proxýválka) Impéria prostřednictvím Ukrajiny s Ruskem, které ohrožuje jeho globální superpozici.

■ ■ ■ ■ ■ (2 votes, average: **5,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

